

Pepči Marinc | Sklonjena krizantema

Iz tvojih pisem

Pod oknom osiplje se najin jasmin
in v vazi so tvoji nageljni umrli.
V zadnjih pogledih so razprostrli
čez dušo samotno zbledeli spomin.

Trak mesečine je v zastorih obvisel,
v sklonjenih vejah veter pozvanja.
V tvoje smehljaje vsa trudna se sklanja
preko daljav moja žalostna misel.

Počasi nad gradom mesec vesla,
pri cestnih svetilkah vasuje polnoč.
Sanje zajele so v svetli obroč
tvojo podobo iz slutenj srca.

V pozni jeseni

Zdaj komaj vidno dalje čas drsi.
Nad praznim poljem vrana se oglási,
prevpije molk in žalostna počasi
v zamahe težkih kril meglò lovi.

Cvetovi drobnih, belih krizantem
se sklanjajo globoko čez plotove,
kot bi hoteli v goste bóli nove
priklicati spet sebi in ljudem.

Nič več se ne nasmehne tvoj obraz
v okviru rož in dvignjenih zaves,
otresla listje je jesen z dreves,

a meni je zaprla tvoje duri.
Zapekla me je misel v mračni uri:
postala sva si tuja — ti in jaz.

Hrepenenje

Čez žalostnih spominov blede most
preteklost spet te v moje sanje vrača,
ko z dolgimi kazalci čas obrača,
se vpleta med zvenenje ur bridkost.

V razdaljo dni, ki je med naju legla,
sva usločila pričakovanja lok.
Bil preširok je razodetij krog,
da bi trenutek večnosti prestregla.

Razcepila sva cesto v dve smeri.
Zdaj nad razpotjem v globočino brezen
se utrinja zvezda — najina ljubezen.

Le tiha misel — snežno bel labod —
v večerih plava tja na tvojo pot,
ko vse močnejše te srce želi.

November

Zdaj so vsi dnevi kakor težka sita,
oprezno droben dež se skóznje tiplje,
med gole veje se bolestno vsiplje,
ko stežka polni praznih ur korita.

Neslišno kot po prstih čas odhaja,
a na križišču tvojega poljuba
v stopinjah plitvih globlje čelo guba —
nemirno si jih trudna skrb osvaja.

Zaman si dvigam na zbledelih lokih
minulost, z venci mrtvih sanj ovito.
Zvonita srci že preveč ubito,
ko vračava ljubezen le v obrokih.

Samota

Na okna se je trudno mrak naslonil,
tesneje sence so objele vas.
Pobožno je nad temne strehe sklonil
v megló zavit večer svoj tih obraz.

Bolno se molk nagiba čez previse
ob robu ur nanizanih minut.
Spomini medle črtajo obrise,
kot s peskom je z nemirom čas posut.

Čez prazno cesto onemoglo sega
si dvoje jablan z vejami v pozdrav.
Med njiju kot med naju večnost lega
v preozko krsto žalostnih daljav.